

Petra Jungmanová: Kanada mi dala věci, které jsou napořád.

Jednou ze známých mladých tváří Městského divadla Brno je herečka Petra Jungmanová, zvládající bravurně muzikál i činohru. V minulé sezóně nám však na čas zmizela z očí - vydala se totiž do Kanady. DEN zajímalo, proč a s jakými úmysly odjížděla.

V polovině uplynulé sezóny jste odvážně opustila divadlo a zamířila do Kanady. Neměla jste obavy, že se nebudete mít kam vrátit?

Rozhodla jsem se téměř okamžitě během dvaceti minut, kdy jsem najednou cítila, že potřebuji jet ven mezi lidi, kteří se pohybují úplně jiným než divadelním prostředím. Protože znám zaběhnutý chod divadla a vím, že když někdo chybí, bývá téměř okamžitě zajištěn záskok a všechno funguje dál, byla jsem v podstatě připravena i na to, že odejdu ze souboru. Když jsem to však oznámila našemu řediteli Stanislavovi Mošovi, on úplně úžasně zareagoval, že to chápe, ale že by byl rád, kdybych se vrátila. Musím říct, že mě příjemně překvapil. Nemohla jsem tušit, co se za pět měsíců, co budu pryč, může stát, ale měla jsem dobrý pocit, že si někdo váží mojí práce. A to mi dodalo takovou energii, že když jsem se vrátila, měla jsem chuť zase k nám do divadla jít.

Nebála jste se že za půl roku ztratíte své publikum?

Věděla jsem, že svým odchodem riskuji určitou ztrátu. Mohla jsem přece zkoušet nějakou novou roli. Tehdy jsem byla ale opravdu přesvědčená, že Kanada je pro mě v danou chvíli skutečně důležitější než nové představení. Nedávno mě před divadlem někdo požádal o podpis, což jsou věci velmi příjemné, ale taky hodně pomíjivé. Jak je to divadlo krásné, tak dokáže být stejným způsobem i nevděčné a já vím, že půlrok v Kanadě mi dal takové věci, které jsou napořád. Nelituju ani jednoho dne, kdy jsem byla pryč.

A co vás tam všechno potkalo?

Kanada mi dodala sílu. Prožila jsem nějakou dobu v krásné zemi, kde jsem viděla spoustu věcí a měla neuvěřitelné štěstí na lidi, které jsem potkala. Konečně jsem se také zdokonalila v angličtině, protože jsem patřila k věčným začátečníkům, i když převážnou část jsem strávila ve francouzsky mluvící oblasti v Montrealu. Poslední měsíc jsem ale procestovala obrovský kus Kanady, že i místní mi říkali, že takový kus své země ještě neviděli.

Máte i nějaké kulturní zážitky?

Párkrát jsem v Montrealu navštívila divadlo, jela jsem dokonce i do New Yorku na muzikál na Broadwayi, ale abych se přiznala, divadlo mi až tak nechybělo, spíš tancování. Na druhé straně jsem hodně sportovala a svou energii zaměřovala na jiné věci. Myslím, že to pro mě byla úžasná životní zkušenost, která mě celkově obohatila.

Jaký byl návrat domů?

Přijela jsem zpět na začátku června a zamířila přímo z letadla na jeviště. Už po šesté jsme na Křížkově fontáně v Praze hráli *Sny nocí svatojánských*, kvůli kterým jsem si dokonce o dva

dny musela přeložit letenku. Představení se totiž nepřezkušovalo a už se počítalo s tím, že přijedu a do inscenace se vrátím. V poledne jsem přistála, ve tři zkoušela a v deset večer už jsme hráli.

Vplula jste s takovou samozřejmostí zpět i do dalších inscenací?

Vrátila jsem se do Bastarda, a dokonce i do Manon Lescaut, která se původně měla stahovat, ale nakonec jsme ji všichni rádi v září znovu uvedli. Hraji také opět v Broukovi v Hlavě a ve West Side Story. Nyní se zkouší a má těsně před premiérou představení Radúz a Mahulena, kde jsem obsazena do role Mahuleniny sestry Priji.

Jistě jste zaměstnaná i mimo divadelní prkna...

Baví mě práce v dabingu, kterou považuji za dobrou zkušenost pro herce, když nemyslím na určité seriály pochybné úrovně, ale na pěkné hodnotné filmy. Asi v půli října jsem s Petrem Gazdíkem namlouvala dokument o princezně Dianě a docela nedávno točila jeden díl Tomsy. Nadále také docházím na hodiny zpěvu ke své profesorce Jarmile Krátké z JAMU, protože zpívání se rozhodně míním věnovat dál, třeba jen pro radost. Společně s Ivankou Kloubkovou teď také v divadle chystáme taneční workshopy.

Kdy nám zase odletíte?

Teď jsem tady. Může se sice stát kdykoli cokoli, ale tento rok tu určitě zůstanu.

SIMONA POLCAROVÁ, DEN, 96